

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Kamila Nowicka-Homik

Protokolant: Anna Mazurek

w obecności oskarżyciela B. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 stycznia 2016r. i 18 marca 2016r.

sprawy **J. T. (1) z domu C.**, c. T. i M. z domu B., urodzonej w dniu (...) w B., zamieszkałej: ul. (...), (...)-(...) G.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 04 kwietnia 2015r. w G. uszkodziła cudzą rzecz – samochód osobowy marki A. (...), nr rej. (...), należący do P. N., w ten sposób, że rzucając kamieniem w jego prawe przednie drzwi, wgniotła i zarysowała miejscowo ich część dolną oraz rzucając garnkiem w pokrywę silnika, spowodowała na niej dwa miejscowe odbicia powłoki lakierowej, powodując w ten sposób uszkodzenia o łącznej wartości 1264,68 zł. czym działała na szkodę P. N.,

to jest o czyn z art. 288 § 1 kk

II. w dniu 04 kwietnia 2015r. w G. stosowała wobec P. N. groźbę bezprawną, to jest groźbę zniszczenia szyb w jego samochodzie w celu zmuszenia go do opuszczenia terenu posesji, czym działała na szkodę P. N.,

to jest o czyn z art. 191 § 1 kk

1/ uznaje oskarżoną J. T. (2) za winną popełnienia zarzuconego jej czynu opisanego w punkcie I kwalifikowanego z art. 288 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 288 § 1 kk wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

2/ uznaje oskarżoną J. T. (2) za winną popełnienia zarzuconego jej czynu opisanego w punkcie II kwalifikowanego z art. 191 § 1 kk i czyn ten podstawie art. 191 § 1 kk wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

3/ na podstawie art. 85 § 1 kk i art.86 § 1 kk łączy orzeczone w punktach poprzednich wyroku kary i wymierza oskarżonej karę łączną w wymiarze 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności

4/ na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonej w sprawie od 22.10.2015r. od godz.10:00 do dnia 22.10.2015r. do godz. 12:30

5/ na podstawie art.69§1i 2 kk oraz art.70§1kk wykonanie łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok

6/ na podstawie art.72§1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżoną do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i na podstawie art.73§1 kk oddaje oskarżoną pod dozór kuratora

7/ na podstawie art.46§1 kk orzeka wobec oskarżonej za czyn opisany w punkcie pierwszym obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. N. kwoty (...),68 (jednego tysiąca dwustu sześćdziesięciu czterech złotych sześćdziesięciu ośmiu groszy)

8/ na podstawie art. 624§1 kpk i art.17 ust.1 ustawy oraz art.2 ust.2 z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zwalnia oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty

Przewodnicząca

II K 203/15

UZASADNIENIE

W dniu 04 kwietnia 2015r. P. N. swoim samochodem marki A. (...) nr rej. (...) udał się do S. T.. Samochód zaparkował na terenie posesji przy ul. (...) w G., przy budynku gospodarczym użytkowanym przez S. T.. Wymienieni wspólnie naprawiali silnik. Z budynku mieszkalnego wyszła J. T. (2) i zaczęła krzyczeć. S. T. poinformował P. N., że kobieta jest jego matką i aby nie zwracał na nią uwagi, bowiem ma problem alkoholowy. Następnie S. T. włączył kompresor, a potem piłę, aby zagłuszyć matkę. Obaj powrócili do naprawy silnika, nie zwracając uwagi na J. T. (2). Wymieniona najpierw rzuciła w samochód kamieniem, trafiając w prawe, przednie drzwi, powodując zarysowanie lakieru. Następnie rzuciła garnkiem, trafiając w pokrywę silnika i powodując tym wgniecenie oraz zarysowanie. P. N. telefonicznie zawiadomił o uszkodzeniu pojazdu Policję. J. T. (2) wzięła do dłoni kolejny kamień i grożąc wybiciem szyb w pojeździe, poleciła P. N. opuszczenie podwórka. J. T. (2) rzucała kolejne kamienie. Jeden z nich uderzył pokrzywdzonego w rękę. Próbowała nadal rzucać kamieniami, lecz uniemożliwiał jej to S. T., który wyrywał jej kamienie z rąk i odciągał od samochodu.

dowód: zeznania świadków: P. N. k.4-4v, 110v-111, S. T. k.112v-113, 118-119, pismo KPP w K. k.127, częściowo zeznania M. T. k.131v-132

Na miejsce przyjechał patrol w składzie (...) oraz D. S.. Policjanci dowiedzieli się o uszkodzeniu pojazdu przez J. T. (2) od S. T. oraz P. N.. Próbowali rozpytać J. T. (2), pukając do drzwi i okien domu, ale bezskutecznie. Gdy chcieli odjechać, z domu wyszła J. T. (2), będąc pod wyraźnym wpływem alkoholu. Nie odpowiedziała na pytanie o powód uszkodzenia pojazdu. Mówiła o innym samochodzie, że ktoś kiedyś go uszkodził. J. T. (2) nie informowała policjantów o pobiciu jej.

dowód: zeznania świadków: P. N. k.4-4v, D. S. k.117-118, S. T. k.118-119, 112v-113, A. K. k. 133-134, pismo KPP w K. k.127

Na skutek opisanego zdarzenia samochód marki A. (...) nr rej. (...) został uszkodzony na kwotę 1264,88 złotych.

dowód: protokół oględzin pojazdu k.6-7, zdjęcia k.10-13, opinia biegłego k. 26-27, kalkulacja naprawy k.29-34

Oskarżona J. T. (2) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że kiedy wyszła na posesję po drzewo, została zaatakowana przez kolegę syna. Wymieniony kopnął ją w klatkę piersiową, uderzył po głowie, złapał za ramiona i przewrócił na ziemię. Gdy oskarżona była już w domu zatelefonowała na Policję, powiadamiając o zdarzeniu. Tego dnia na posesję przyjechali policjanci, których oskarżona poinformowała o pobiciu jej. Policjanci polecieli jej udać się do lekarza. Oskarżona zaprzeczyła, aby tego dnia rzucała czymkolwiek w samochód kolegi syna. Zaprzeczyła, aby tego dnia spożywała alkohol.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej J. T. (2) k.114-115

Oskarżona została poddana badaniu sądowo- psychiatrycznemu, w toku którego biegli stwierdzili, że jest poczytalna. W ocenie biegłych brak było danych do stwierdzenia u niej uzależnienia od alkoholu.

dowód: opinia sądowo- psychiatryczna k.62-63

J. T. (2) jest 62-letnią zamężną kobietą, nie posiadającą nikogo na utrzymaniu. W 2013 r. osiągnęła dochód w kwocie 3586,57 złotych. Obecnie pozostaje na utrzymaniu męża. W przeszłości nie była karana sądownie. Jest

współwłaścicielką działki o powierzchni 30 arów zabudowanej budynkiem mieszkalnym o powierzchni około 140 m² oraz właścicielką 3 samochodów z początku lat 90.

Oskarżona ma zdiagnozowaną chorobę układu krążenia i czyni starania o przyznanie jej renty. Pozostaje pod stałym nadzorem lekarzy.

dowód: karta karna k.15,102, informacja o dochodach k.67,68, wyjaśnienia oskarżonej J. T. (2) k. 114, 135

Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonej J. T. (2) z uwagi na ich sprzeczność z zebrany materiałem dowodowym. W ocenie Sądu wersja oskarżonej o jej pobiciu była linią obrony obliczoną na ekskulpację. Wersji oskarżonej sprzeciwiły się zeznania świadków P. N. i S. T., a także zeznania policjantów: A. K. i D. S.. Wersji tej sprzeciwiły się także dowody w postaci oględzin samochodu oraz opinii biegłego. Oceny Sądu w tym zakresie nie zmieniły zeznania męża oskarżonej M. T.. Choć świadek ten ogólnie potwierdził wersję oskarżonej, iż tego dnia J. T. (2) została pobita przez P. N., to zwrócić należy uwagę na szczegóły tego pobicia odbiegające od wersji oskarżonej. I tak oskarżona podała, że P. N. kopnął ją w klatkę piersiową, uderzył po głowie, złapał za ramiona i przewrócił na ziemię. Tymczasem wedle M. T., pokrzywdzony najpierw złapał żonę za odzież pod szyją i przewrócił. Po odczytaniu zeznań z postępowania przygotowawczego potwierdził, że szarpał ją za ramiona, co wyglądało jakby ją uderzał w te okolice oraz kopnął ją w nogę. Powyższe niezgodności w ocenie Sądu składają się na niewiarygodność wersji oskarżonej i świadka M. T., który będąc mężem oskarżonej niewątpliwie był zainteresowany wynikiem sprawy. Okolicznością osłabiającą w sposób istotny ich wersję stanowiła relacja policjantów. Przede wszystkim policjanci zaprzeczyli, aby powodem interwencji miało być pobicie oskarżonej, zaprzeczyli również, aby podczas interwencji J. T. (2) informowała o pobiciu jej. Z uwagi na usterki techniczne rejestratora nie zarejestrowano żadnych rozmów telefonicznych w KPP w K. w dniu 04.04.2015r. Zatem wersja oskarżonej nie mogła zostać zweryfikowana przy użyciu danych z rejestratora. Policjanci wreszcie potwierdzili to, że oskarżona była pod wyraźnym wpływem alkoholu, a więc przyznali okoliczność podawaną od samego początku przez pokrzywdzonego i S. T., której to okoliczności zdecydowanie zaprzeczyła oskarżona i jej mąż. W ocenie Sądu potwierdzenie powyższych okoliczności, podawanych od samego początku przez pokrzywdzonego i S. T. przez policjantów złożyło się na danie wiary ich relacji.

Sąd uznał za wiarygodną wersję przedstawioną przez pokrzywdzonego P. N. oraz S. T.. Wersja ta była bowiem spójna, logiczna, konsekwentna oraz korespondująca ze sobą wzajemnie oraz z innymi dowodami.

Sąd zauważył, że P. N., relacjonując zdarzenie po raz pierwszy podał taki jego przebieg, który wskazywał na to, iż widział, jak J. T. (2) rzucała kamieniem, a następnie garnkiem. Jednak już podczas kolejnego przesłuchania jeszcze w toku dochodzenia sprecyzował, że nie widział tego zachowania oskarżonej, bowiem zajęty był w tym czasie naprawą silnika. Zobaczył jedynie przelatujący obok niego garnek. Gdy rozejrzał się, stwierdził uszkodzoną pokrywę silnika, natomiast przy przednich prawych drzwiach pojazdu widział kamień z lakierem odpowiadającym lakierowi jego samochodu i uszkodzenie tych drzwi w postaci zarysowania. Taką wersję pokrzywdzony przedstawił na rozprawie. Podobną relację o zdarzeniu złożył także S. T., który również nie widział momentu rzucania kamieniem i garnkiem przez oskarżoną, a jedynie zobaczył „kątem oka” rzucony garnek i potem poczynił takie obserwacje, jak pokrzywdzony. Sąd dał wiarę zatem tej zgodnej relacji obu świadków. Nadmienić należy, że relacja ta zyskała potwierdzenie w zeznaniach policjantów, którzy zostali wezwani na miejsce zdarzenia jeszcze tego samego dnia. D. S. widział uszkodzenia pojazdu, co więcej- widział również leżący przy drzwiach samochodu kamień z odpryskami lakieru. Zatem potwierdził wersję pokrzywdzonego w tym zakresie. Również biegły ocenił, że uszkodzenia pojazdu mogły powstać w okolicznościach podanych przez P. N.. Zatem zespół tych dowodów, które złożyły się na jeden kompletny, konsekwentny i spójny ciąg zdarzeń przemawiał za wiarygodnością zeznań P. N. oraz S. T..

Sąd zauważył, że jedynie z relacji P. N. złożonej na rozprawie wynikało, iż oskarżona mówiła policjantom, że została pobita. Natomiast wcześniej podczas pierwszych zeznań, świadek stwierdził, że podczas interwencji oskarżona mówiła „dziwne rzeczy, że gonią wszystkich, bo giną im rzeczy”. Sąd nie dał wiary wersji pokrzywdzonego z rozprawy z uwagi na sprzeczność tej wersji z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Wersji tej bowiem

nie potwierdzili ani policjanci, ani S. T.. Co więcej- S. T. podał, że wersja o pobiciu oskarżonej powstała po tym, gdy wymieniona dowiedziała się, iż pokrzywdzony złożył zawiadomienie o uszkodzeniu pojazdu.

Sąd uznał za uzasadnioną zmianę stanowiska pokrzywdzonego w przedmiocie oszacowania szkody. Początkowo P. N. twierdził, że szkoda wyniosła 500 złotych, natomiast później, po zapoznaniu się z opinią biegłego, zgadzając się z jej wnioskami, przyjął również wysokość szkody tam wskazanej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania policjantów, bowiem były one logiczne, konsekwentne i spójne oraz korespondujące z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Przede wszystkim wskazać należy, że policjanci wykonywali wtedy swoje obowiązki służbowe i nie mieli powodu, aby relacjonować zdarzenie niezgodnie z jego rzeczywistym przebiegiem. Choć oskarżona wskazywała, że D. S. chodził z jej synem do szkoły, to w ocenie Sądu okoliczność ta pozostawała bez wpływu na treść jego zeznań.

Sąd uznał za wiarygodne opinie biegłych z uwagi na to, że były one spójne, konsekwentne i wewnątrznie niesprzeczne.

Sąd dał wiarę wszystkim dowodom z dokumentów, bowiem nie były one kwestionowane przez żadną ze stron.

Ustaliwszy zatem taki stan faktyczny, Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżona dopuściła się dwóch przestępstw kwalifikowanych z art.288§1 kk oraz z art.191§1 kk. Uszkodzenie rzeczy polega na naruszeniu lub częściowym zniszczeniu rzeczy, które powoduje ograniczenie jej właściwości użytkowych lub przeznaczenia. W niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do uszkodzenia samochodu. Nie budzi też wątpliwości rozmiar szkody wyrządzonej przestępstwem z uwagi na logiczne i spójne wnioski płynące z opinii biegłego.

Przestępstwo uszkodzenia cudzej rzeczy może być popełnione wyłącznie umyślnie w zamiarze ewentualnym lub bezpośrednim. Oskarżona, rzucając kamieniem oraz garnkiem chciała uszkodzić samochód, do czego zresztą doszło. Oskarżona była niezadowolona z faktu pobytu na jej posesji pokrzywdzonego, czemu dawała wyraźne sygnały, najpierw słownie, a następnie rzucając przedmiotami. Oskarżona swoim zachowaniem wypełniła również znamiona przestępstwa kwalifikowanego z art.191§1 kk, bowiem groźbą bezprawną (zapowiedzią wybicia szyb w pojeździe, a więc zapowiedzią popełnienia przestępstwa uszkodzenia cudzej rzeczy) zmuszała pokrzywdzonego P. N. do opuszczenia posesji.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2013r. II KK 120/12, LEX nr 1405555 „przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. jest przestępstwem czynnościowym (formalnym) a nie materialnym. Dla jego dokonania wystarcza, że sprawca podjął określone w przepisie środki zmuszania, tj. użył przemocy lub groźby bezprawnej w celu określonym w przepisie, bez względu na to czy pokrzywdzony zachował się w sposób, do jakiego zmuszał go sprawca. Do znamion tego czynu zabronionego nie należy skutek w postaci zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. Z takiego - bezskutkowego - charakteru tego typu czynu zabronionego wynika, że również wzbudzenie obawy urzeczywistnienia groźby nie może być ujmowane jako skutek zachowania opisanego w art. 191 § 1 k.k., a więc tak jak w przepisie art.190§1 kk. Groźba bezprawna, jako postać popełnienia przestępstwa z art. 191 § 1 k.k., musi być realna, tzn. wywoływać u obiektywnego obserwatora przekonanie, że jej użycie może wpłynąć na określone zachowanie pokrzywdzonego zgodne z wolą sprawcy.”

Przenosząc powyższy pogląd na grunt niniejszej sprawy uznać należy, że okoliczności zdarzenia niewątpliwie wywoływały o obiektywnego obserwatora przekonanie, że użycie groźby może wpłynąć na określone zachowanie pokrzywdzonego, zgodne z wolą sprawcy. Wszak oskarżona, wypowiadając tę groźbę, trzymała w ręku kamień. Wszak w dalszym ciągu rzucała kamieniami w kierunku samochodu, jednak z uwagi na podjętą interwencję przez syna S. T., nie doszło do dalszych uszkodzeń w pojeździe. Zatem powyższe okoliczności wskazywały na to, że groźba była realna.

Sąd nie przyjął, aby zachowanie oskarżonej stanowiło „wypadek mniejszej wagi” określony w art.288§2 kk. W orzecznictwie i doktrynie przeważa pogląd, że o przyjęciu tej kwalifikacji decydują przedmiotowo- podmiotowe okoliczności czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw.

Wypadek mniejszej wagi jest bowiem uprzywilejowaną formą czynu o znamionach typu podstawowego, charakteryzującą się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo- podmiotowych. W niniejszej sprawie oskarżona niewątpliwie w dążeniu do celu wykazała się uporem. Wymieniona nie reagowała na próby uspokojenia jej przez syna. Sąd ustalił, że oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim, to jest chciała popełnić przestępstwo. Wyżej przedstawione okoliczności sprzeciwiają się zatem kwalifikowaniu zdarzenia jako „wypadku mniejszej wagi”.

Przestępstwo zarzucone oskarżonej J. T. (2) kwalifikowane z art.288§1 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Sąd wymierzył oskarżonej J. T. (2) za zarzucany jej występki karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, uznając tę karę za adekwatną do wagi popełnionego przez nią przestępstwa, adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia oskarżonej, a także do rozmiaru i rodzaju wyrządzonej szkody.

Sąd wymierzył oskarżonej karę pozbawienia wolności, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą fakt niekaralności oskarżonej. Sąd wymierzył oskarżonej karę pozbawienia wolności w najniższym wymiarze przewidzianym przez ustawę.

Przestępstwo kwalifikowane z art.191§1 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3.

Sąd wymierzył oskarżonej J. T. (2) za zarzucany jej występki karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, uznając tę karę za adekwatną do wagi popełnionego przez nią przestępstwa, adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia oskarżonej, a także do rozmiaru i rodzaju wyrządzonej szkody.

Sąd wymierzył oskarżonej karę pozbawienia wolności, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą fakt niekaralności oskarżonej.

Sąd uznał za niecelowe orzeczenie, przy zastosowaniu art.37a kk, zamiast kary pozbawienia wolności kary grzywny lub ograniczenia wolności w stosunku do obu zarzuczanych oskarżonej przestępstw. Oskarżona pozostaje bowiem na utrzymaniu męża i jest schorowana, co uzasadnia przekonanie, że nie wykonałaby ona obowiązku pracy na cele społeczne.

Sąd na podstawie art.85§1 kk i art.86§1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności i wymierzył jej łączną karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na podstawie art.63§1 kk na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonej w sprawie od 22.10.2015r. od godz.10.00 do 22.10.2015r. do godz.12:30.

Zgodnie z art.86§1 kk mającym podstawowe znaczenie dla regulacji problematyki kary łącznej, dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z kar wymierzonych za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw. Górną granicę kary łącznej tworzą dwa kryteria: suma kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa oraz wskazany wyraźnie w ustawie maksymalny wymiar kar poszczególnego rodzaju. Jakkolwiek przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania w uzasadnieniu wyroku. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Mając na względzie wyjątkowość opierania się wymiaru kary łącznej na dyrektywie pełnej absorpcji oraz podkreślaną powyżej zasadę wyjątkowego charakteru dyrektywy konsumpcji, przyjąć należy, iż w zasadniczej większości przypadków dyrektywą stosowaną w procesie wymiaru kary łącznej jest dyrektywa asperacji,

pozwalająca na uniknięcie nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, a drugiej strony na uniknięcie konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych. Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że Sąd nie zastosował przy orzekaniu kary łącznej ani zasady absorpcji, ani zasady kumulacji, uznając, że winny być one stosowane wyjątkowo, zaś w tej sprawie zastosował zasadę asperacji, która najbardziej kompleksowo pozwala na zrationalizowanie wymiaru kary oraz zasady humanitaryzmu stosowania kar. Sąd orzekł w związku z tym karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby w najniższym wymiarze 1 (jednego) roku, biorąc pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonej oraz jej dotychczasowy sposób życia. W ocenie Sądu wymiar okresu próby będzie wystarczający do ugruntowania w oskarżonej poszanowania prawa oraz wyrabiania poprawnych, społecznie pożądanych zachowań.

Decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary jest integralną częścią orzeczenia o karze i należy tę instytucję traktować jako szczególną formę wymiaru kary, jako specyficzną karnoprawną reakcję na popełnione przestępstwo. Do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary stosuje się wszystkie zasady wymiaru kary przewidziane przede wszystkim w art.53 kk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.11.2008r. II KK 180/08, LEX nr 468556). Zatem w ramach tych dyrektyw Sąd wziął pod uwagę w niniejszej sprawie stopień społecznej szkodliwości czynu i szkodę wyrządzoną przestępstwem. Sąd wziął pod uwagę także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd rozważając kwestię warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, wziął pod uwagę dyrektywy określone w art.69 kk i uznał, że zastosowanie wobec oskarżonej dobrodziejstwa z art.69 kk jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niej celów kary, a w szczególności jest wystarczające dla zapobieżenia jej powrotowi do przestępstwa.

Właściwości osobiste sprawcy to inaczej cechy jego charakteru, a także stopień rozwoju umysłowego sprawcy. Natomiast warunki osobiste to sytuacja materialna i psychiczna sprawcy, jego otoczenie rodzinne, warunki w miejscu pracy oraz w miejscu zamieszkania. Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy, uznać należy, że właściwości i warunki osobiste oskarżonej uzasadniają orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W szczególności Sąd podkreśla, że oskarżona nie wchodziła dotychczas w konflikt z prawem. Zdaniem Sądu zdarzenie to miało charakter incydentalny, co wzmocniło przekonanie, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczająca do zapobieżenia powrotowi oskarżonej do przestępstwa.

W związku z tym, że przestępstwa zostały popełnione przez oskarżoną pod wpływem alkoholu, Sąd zobowiązał oskarżoną na podstawie art.72§1 pkt 5 kk do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i na podstawie art.73§1 kk oddał ją pod dozór kuratora.

W związku z tym, że pokrzywdzony P. N. zgłosił wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, Sąd na podstawie art.46§1 kk taki obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1264,68 złotych, nałożył na oskarżoną.

Sąd na podstawie art.624§1 kpk i art.17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz S. Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.